

11. Jul. 1846

FACTS

Date:

11. Jul. 1846

Page number:

Dagbog G, side 109-111

TRANSCRIPTION

Amsterdam 11 July 1846.

Jeg har været hos Hr van Brien en og van Loon for at see deres Samlinger, men forgjæves; jeg har været i de Werkhuis for at see van der Helst, men forgjæves; da søgte jeg den zoologiske Have gik der 3-4 timer, den og Musæet holder jeg mig til, som de nok ogsaa bliver Alt, hvad jeg faaer at see. Paa Onsdag bort, da er jeg snart tilende med Reisen, som jeg vel akkurat kan klare med hvad jeg har. –

samme Aften

O Gud! hvor er jeg ene i den store By og dog kan jeg Ingen søge; idag hørte jeg to Herrer i den zoologiske Have tale dansk, jeg lod dem gaa, jeg er helst ene, men det var ikke godt, om det skulde vare længe saaledes. Nu pønser jeg kun paa at und- •110• gaa Hamborg; jeg troer jeg tager strax til Kiel og venter hellere der, om intet Dampskib findes strax, o, hvem der var hjemme, og hvilke Forhaabninger knytter jeg til Hjemmet? hvordan vil man modtage mig der? jeg ved det jo slet ikke, hvorfor sender de mig ikke et Brev? –

Nu er Krebs¹ der ikke, ham vilde jeg gjerne talt med, han vidste bedre hvordan jeg har det, end jeg selv. Imorgen er det Søndag, for mig er den mindre festlig, end de andre Dage, jeg kan ikke komme i Musæet; Billeder er det eneste, som glæder mig paa Reisen, andet søger jeg ikke, jo – Venlighed, men den er sjælden. Jeg gaar her som et udenlandsk Dyr. Alle see efter mig, Ingen taler til mig, Børnenes glade Lystighed bringer mig næsten Taarer i Øinene, og skjøndt det er mit høieste Ønske at tale til dem, kan jeg det dog ikke, thi jeg mærker jeg er for dem en Forunderlig. Hvor finder jeg et Skjul, hvor jeg i Stilhed kan arbeide og vise, at der er et Liv i mig, som vel var mine Medmenneskers Kjærlighed værd, stille! vandt jeg ikke den i en sjælden Grad og langt over Fortjeneste? Det er kun her jeg savner den – en liden Stund – 8 Dage. •111• Men, skal jeg ikke da atter imellem møde hende? O Gud! lad Savn og Længsler, Anger og Tungsind presse dette Bryst – lad kun Billeder voxte frem under mine Hænder, og jeg skal endda prøve at lovprise Dig for det Liv, Du skjænkte mig.

Og nu er det dem, der tale Ondt om mig, det vandt jeg paa Reisen, skjul Dig, begrav dig, lad ingen Velvillie, ingen Venlighed forlede dig til at tro, du kan leve mellem Andre, som Andre; du duer ikke til Livets Kampe, du vil kun vække Misundelse, naar det gaar dig vel, du vil fortvivle, naar det gaar dig ilde, nei! tilbage i en dunkel useet Afkrog, derhen skal det store Liv vel slænge de Krummer du behøver for at leve, og mere maa du ikke vente. – See, er det ikke den Betragtning, jeg igjennem mange Aar stedse kommer tilbage til; det maa dog vel være den rette; levede jeg ikke saaledes fremmed eensom og ukjendt i Florenz i lang Tid, og dog tilfreds og stundom glad ved mine Hænders Gjerning, og dog er det tungt ganske at forsones med den Tanke: at saaledes skal hele Livet gaae hen, det er som

om jeg havde en Fordring paa lidt Mere, naar jeg seer hen til Andre – Vor
Herre siger: har jeg ikke Lov at handle med Mit, som jeg vil?

¹ Vennen Frederik Krebs (1814-1881), læge, stiftsfysikus og nationaløkonomisk skribent.

Ligesom d. pragtfulde Stile, hvortil alle smilende
Metoder ere anvendte, bliv i Gidelighed langt
tilbage for et simpelt med Graestik indfist Kobber
maaledes Haand Fæns stillingerne altid Nægt, der
mere robede Fortælle, end simpel Kunstnerisk
Alvor og Verdighed. Men med alt det bliver jeg mig
Bjort for en Maler som Land selv, og er ham
faknensmæssig; Min ager ham opflammet mig;
hvad der er den største Paer i min Mund; det
kan him den dygtige Kunstner.

Amsterdam 11 Juli 1846.

Jeg har været hos Hr. van Bienen og van den
for at see deres Samlinger, men forgyver; jeg
har været i d. Werkhuus for at see van der Kleef,
men forgyver; der sigte jeg den zoologiske
plave gik der 3-4 Timer, den 7 Museet
holder jeg mig til, som de nat ogsaa bliver det,
hvad jeg har faaet at see. Paa Onsdag borte,
sa er jeg snart tilende med Nissen, som jeg
vel accurat kan klare med hvad jeg har.

samma Aften

O Gud! hvor er jeg ene i den store By og dog kan
jeg Ingen se; idag hørte jeg to Klevver i den
zoologiske plave tale dansk, jeg lod dem gaa,
jog er helst ene, men det var ikke godt, om det skæde
vare længe maaledes. Na paaen jeg kom fra et ind

gaae Hamborg; og traer jeg tager strax til Kiel
og ventes hellere der, om intet Dampskib fæ-
der strax, o, hvem der var hjemme, og hvilke
Forhænderinger kængter jeg til digen mit? heerd om
end man med tage mig der? jeg veed det jo slit
ikke, hvorfor sender du mig ikke et Brev? -
Min er Kreds der ikke, han vilde jeg gerne talt
med, han vilde bedes hvordan jeg har det, end jeg
selv. Imorgen er det Sunday, for mig er den
søndag festlig, end de andre Dage, jeg har ikke
komme i Mønst; Billeder er det eneste, som
glæder mig paa Reisen, andet siger jeg ikke,
jo - Nødværd, men den er sjælden. Jeg
gaaer her som et indlandsk Dyr, Alle se
efter mig, Ingen taler til mig, Børnens
glade Lystighed bringer mig næsten Tæren
i Øinene, og skjøn det er mit kæreste Øn
ikke at tale til dem, han jeg det dog ikke, thi
jeg mærker jeg er for dem en Forvunderlig
flaar findes jeg et Skjæl, hvor jeg i Stillehed kan
arbejde og rase, at der er et Liv i mig,
som vel var mine Medmenneskers Kjærlig-
hed værd, stille! hændt jeg ikke den i en sjælden
Grad og langt over Fortjeneste? Det er kun
her jeg sætter den - en liden Stund - 8 Dage.

Men, skal jeg ikke da atter imellem med. hende?
O gud! lad Loven og Længsten, Anger og Trængsel
presse dette Bryst - lad hæn Billeder, og
indens mine klæder, og jeg skal endda prøve at
besvare dig for dit Liv, du skjenkede mig.
Og min er det du, du tale Ord om mig, det vandt
jeg paa Nerven, skænd dig, begav dig, lad ingen
Delicier, ingen Umlighed følede dig til at tro,
du kan leve mellem Andre, som Andre; du
buer ikke til Raads Kampen, du vil kun brette
Mismundet, naar det gaar dig vel, du vil fortviv
le, naar det gaar dig ilde, nei! tilbage i en
dunkel uset Afkrog, der kan skal det store
Liv vel slænge de Krummer du behøver for
at leve, og mere maa du ikke vente. - Se,
er det ikke den Betragtning, jeg i jernene maa
ge Aars steds Kommer tilbage til; det maa dog
vel være den rette; levede jeg ikke saaledes fremmed
ensom og ukendt i Flæng i lang Tid, og dog
tilfreds og stundom glad ved mine Klæders
Gjening, og dog er det tungt ganske at pers oner
med den Tanke: at saaledes skal hele Livet
gaas hen, det er som om jeg havde en Fordring
paa lidt Mere, naar jeg ser hen til Andre. - Der
kæder sig: har jeg ikke Loven at handle med
Mit, som jeg vil?